

Hồi thứ một trăm lẻ ba

Xưa Nay Người Đẹp Vẫn Đa Tình

ý Tuệ Tâm nói:

- Được lắm! Tiểu muội nhớ cả rồi.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Bây giờ chúng ta đến chỗ Ngô Đình Hương được chăng?

Lý Tuệ Tâm vui vẻ đáp:

- Hay lắm! Lúc này tiểu muội lưỡng đến thăm cặp Âu Dương Tinh trước, nhưng bây giờ lại nóng đi gặp Ngô Đại Thư.

Cao Thanh Vân hỏi:

- Sao tiểu thư thay đổi ý kiến mau thế?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Cao đại ca. Ai bảo đại ca tả cái đẹp của Ngô Đình Hương một cách tởm mi? Nếu nàng mà không có sức hấp dẫn mãnh liệt thì con người như đại ca quyết nàng chẳng thể làm cho điên đảo được...

Hai người cùng nhau ra đi. Cao Thanh Vân hỏi:

- Nửa đêm tiểu thư còn ra đi, nếu người trong nhà biết chuyện này có phiền trách tiểu thư không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Chỉ cần ca ca đồng ý là được vì song thân của tiểu muội đều ở Kinh sư.

Cao Thanh Vân nghe cô nói thế mới yên lòng.

Ngoài cổng hậu đã chuẩn bị sẵn một cỗ xe ngựa.

Cao Thanh Vân tự mình cầm roi ruổi xe. Chẳng mấy chốc đã tới chỗ ở của Ngô Đình Hương.

Hai người dừng xe ở sau nhà. Lý Tuệ Tâm xuống xe đứng cạnh Cao Thanh Vân áp chân tường.

Cô khẽ hỏi:

- Cổng viện có khóa không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Chúng ta nhảy lên nóc nhà tiến vào để khỏi làm kinh động đến người trong nhà.

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Cao đại ca cũng tiểu muội nhảy lên hay sao?

Cao Thanh Vân hỏi lại:

- Phải rồi! Tiểu thư có sợ không?

Lý Tuệ Tâm đáp:

- Đây là lần đầu tiên có chuyện này. Dù tiểu muội sợ cũng muốn thử coi.

Cao Thanh Vân đáp:

- Tiểu thư muốn được ném thử cũng không phải chuyện dễ đâu nhé.

Lý Tuệ Tâm nguýt y một cái rồi hỏi:

- Đại ca có lẽo mép hơn cả ca ca của tiểu muội.

Cao Thanh Vân nói:

- Bất quá tại hạ có hảo ý khuyên tiểu thư mà thôi!

Lý Tuệ Tâm hỏi:

- Dù hảo ý cũng không ngăn cản được tính hiếu kỳ. Đại ca có tin như vậy không?

Cao Thanh Vân đáp:

- Được rồi! Vậy chúng ta tiến vào đi!

Cao Thanh Vân lún thấp người xuống. Lý Tuệ Tâm không ngăn ngừa gì nữa nằm phục trên lưng y, chẳng những cô dán sát người vào mà hai tay còn ôm chặt cổ đối phương.

Cao Thanh Vân nhảy vọt mình lên. Lý Tuệ Tâm tưởng chừng như người đằng vân giá vũ bay trên không.

Cao Thanh Vân nhảy cao hơn đầu tường rồi hạ mình xuống nóc nhà một cách nhẹ nhàng. Y tiếp tục chạy đi.

Lý Tuệ Tâm tận hưởng nhưng cảm giác kỳ dị, chứ chẳng sợ hãi gì, vì tấm lưng Cao Thanh Vân vừa lớn vừa dày, cô nằm rất vững Vãng và rất tin cậy chẳng có gì đáng lo.

Ngoài ra khí vị của người khác giống khiến cho thiếu nữ say sưa.

Cao Thanh Vân đi trên nóc nhà rất mau lẹ, chớp mắt đã hạ xuống đất. Y khẽ nói:

- Những tòa viện ở trước mặt kia là chỗ ở của nàng đó, tiểu thư trụt xuống mà đi.

Lý Tuệ Tâm lắc đầu đáp:

- Dừng! Để qua bên kia rồi sẽ xuống.

Cô lắc đầu, người cũng rung động do đó mà bộ ngực nở của cô khiến cho Cao Thanh Vân có cảm giác mê ly. Tuy trong lòng y không có tà niệm và cũng không rảnh để nghĩ vợ nghĩ vãn, nhưng sự kích thích này làm cho sóng lòng dào dạt.

Cao Thanh Vân chẳng phải là một thanh niên mới ra đời, tuy trong lòng nổi sóng, vẫn trị thủ được và trấn tĩnh tâm thần.

Y còn hiểu rõ tâm tình thiếu nữ đây là lần đầu nên cô tiếp xúc thân với đàn ông nên có cảm ứng khác thường. Đó là chuyện dĩ nhiên.

Cao Thanh Vân đứng yên không cất bước, buông hai tay đứng thẳng người lên rồi lùn thân mình xuống để hai chân Lý Tuệ Tâm chấm đất.

Lý Tuệ Tâm không sao được đành rời khỏi tấm lưng rộng và lực lưỡng của người đàn ông. Cô vừa thất vọng vừa không giữ ý được bĩu môi chẳng nói năng gì.

Cao Thanh Vân lại thò bàn tay to tướng nắm lấy cánh tay Lý Tuệ Tâm kéo nàng tiến về phía trước và khẽ hỏi:

- Tiểu thư có hiểu tại sao tại hạ không muốn cống tiểu thư đi qua bên kia không?

Lý Tuệ Tâm lắc đầu không lên tiếng.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Tiểu thư nên biết Ngô Đình Hương là tay cao thủ hạng nhất trong bọn cân quốc trên thế gian và là nhân vật lừng danh trong võ lâm.

Lý Tuệ Tâm hững hờ đáp:

- Cái đó đại ca đã nói rồi.

Cao Thanh Vân nói:

- Nhưng tiểu thư chưa biết một nhân vật đã được võ lâm công nhận là cao thủ tất nhiên phải đầy đủ những điều kiện gì?

Lý Tuệ Tâm có thông minh đến đâu cũng không thể đoán được những điều kiện nào. Cô lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không biết.

Cao Thanh Vân nói:

- Điều kiện đó là giết người.

Thanh âm y đầy vẻ lạnh lẽo vô tình, khiến người nghe phải phát sợ.

Lý Tuệ Tâm run lên hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Cao Thanh Vân đáp:

- Đại khái con người đã có đi đứng ở võ lâm rồi tiến lên thành một tay cao thủ được bạn hữu võ lâm thừa nhận, đều phải trải qua một thời gian hiểm nghèo là không bị người giết thì phải giết người.

Lý Tuệ Tâm nói:

- Như vậy mới hợp lý.

Cao Thanh Vân nói:

- Tiểu thư biết vậy là hay ! Ngô Đình Hương đã là cao thủ thì không cần hỏi cũng biết nàng giết nhiều người chứ, không phải một. Nàng đã hạ sát ai cũng chẳng ngần ngại gì, nhất là những người mà nàng nổi lòng ghen tức.

Thế là y nói tới đề mục rồi. Y cố ý cho Lý Tuệ Tâm hay một khi Ngô Đình Hương nổi lòng ghen tức là giết chết cô ngay.

Lý Tuệ Tâm giật mình kinh hãi hỏi :

- Đại ca đã dặn tiểu muội phải tỏ ra có tình ý với đại ca kia mà ? Nếu nàng cũng giết tiểu muội chỉ vì ghen tuông thì tại sao đại ca lại dặn tiểu muội làm như vậy?

Cao Thanh Vân đáp :

- Nếu tiểu thư cứ làm theo lời dặn của tại hạ thì chẳng có điều gì đáng ngại. Vì theo phương pháp của tại hạ thì nàng chỉ trông thấy tiểu thư lúc là cô gái thuần khiết chất phác, không hiểu nhưng chỗ hiểm trá của con người. Thậm chí nàng còn nhận thấy tiểu thư tựa hồ chưa tự biết mình đã đem lòng yêu tại hạ Do đó nàng không sinh lòng ghen tức.

Lý Tuệ Tâm gật đầu nói :

- Rất có lý ! Rất có lý !

Cao Thanh Vân nói ;

- Tiểu thư cứ ngồi trên lưng tại hạ mà đến gần để nàng nhìn thấy thì cái ấn tượng đầu tiên là giữa tại hạ và tiểu thư đã có mối tình cảm nồng nhiệt. Động tác này còn tỏ ra ý niệm về sắc tình. Đó là trạng thái dễ khiến cho nữ nhân nổi cơn ghen nhất và đưa đến chỗ giết người.

Lý Tuệ Tâm cúi đầu xuống đáp :

- Đa tạ đại ca đã sẵn lòng chỉ điểm? Tiểu muội biết mình lầm lỗi rồi.

Thái độ dũng cảm nhận lỗi của Lý Tuệ Tâm khiến cho người ta nhận thấy cô không phải kẻ bất tài mà là tay trí tuệ hơn đời. Nếu không là nhân vật tài trí kiệt xuất thì ít khi nhận lỗi một cách mạnh dạn và mau lẹ như vậy.

Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm đi qua một trang viện lạc và dãy hành lang thì đến cửa phòng của Ngô Đình Hương.

Cao Thanh Vân khẽ gõ cửa phòng hai tiếng. Y dừng lại một chút rồi lại gõ hai tiếng nữa.

Tiếng gõ cửa vừa dứt, cửa phòng mở rộng không một tiếng động, ánh đèn lò ra ngoài, một thiếu phụ kiểu điểm tóc rủ xuống vai đứng ngay bên cửa.

Chắc giữa lúc cách quãng hai lần gõ cửa, nàng đã nhìn ra ngoài, nên nàng chỉ ngó qua Lý Tuệ Tâm một cái rồi nhìn thẳng vào mặt Cao Thanh Vân.

Cao Thanh Vân khẽ hỏi :

- Có ai trong phòng không ?

Thiếu phụ lắc đầu, mái tóc và quần áo cũng rung rinh. Thêm vào động tác cao nhã khiến người ngó thấy nhận ra là một tác phong của thiếu phụ quý phái.

Nàng né mình giơ tay đón khách vào nhà.

Cao Thanh Vân nhường cho Lý Tuệ Tâm đi trước rồi đến Ngô Đình Hương. Y vào sau cùng tiện tay khép cửa phòng lại.

Ngô Đình Hương vẻ đẹp lộng lẫy đưa mắt nhìn Lý Tuệ Tâm mỉm cười nói :

- Mời cô nương ngồi đây.

Cao Thanh Vân tiến lại nhìn Lý Tuệ Tâm cất giọng ôn nhu giới thiệu :

- Vị này là hảo hữu của tiểu huynh phương danh là Ngô Đình Hương, Lý biểu muội kêu y bằng đại thư là phải.

Y lại nhìn Ngô Đình Hương nói :

- Đây là muội tử của tại hạ tên gọi Lý Tuệ Tâm. Y là dòng dõi thế gia trong bản thành.

Ngô Đình Hương ồ một tiếng rồi hỏi :

- Té ra là Tuệ Tâm biểu muội. Khi cô nghe biểu ca nhắc đến ta có cảm thấy gì quái lạ không ?

Lý Tuệ Tâm ngây thơ đáp :

- Y có rất nhiều chuyện quái lạ kể cho tiểu muội nghe. Còn những chuyện liên quan đến đại thư thì tiểu muội không biết nói thế nào.

Ngô Đình Hương cười nói :

- Cũng chẳng có gì quan hệ, biểu muội bất tất phải nói nữa. Chúng ta là những người đã rèn luyện võ nghệ thì hành vi khác với người thế tục, khiến ai cũng kinh ngạc. Có khi họ còn cho là bọn ta hành động khác thường, trái với đạo nghĩa...

Lý Tuệ Tâm đáp :

- Đại thư nói phải lắm. Cổ nhân đã bảo người nghĩa hiệp vì võ công mà phạm cấm. Những người hiểu võ công tuy làm nên hảo sự nhưng thường bị hiểu lầm. Ca ca của tiểu muội đã đem đạo lý này nói với biểu ca.

Ngô Đình Hương gật đầu nói :

- Lệnh huynh nói vậy là phải đó, chắc y là một nhân vật học rộng hiểu nhiều.

Cao Thanh Vân đáp :

- Có người cho y là hạng phong lưu đàng điểm, có kẻ bảo y là vị công tử thanh nhã trong cõi đời ô trọc. Nhưng tại hạ thấy y bất quá là con một sách. Khi nào cô nương nghe y thuyết giáo sẽ biết mùi vị.

Ngô Đình Hương nhìn Lý Tuệ Tâm cười nói :

- Bọn đàn ông thường có con mắt khinh đời. Chúng ta đừng gây vờ họ.

Lý Tuệ Tâm cũng cười. Xem chừng thái độ hai cô rất dung hợp.

Ba người đều ngồi xuống ghế nói chuyện ung dung.

Ngô Đình Hương pha trà, rồi lấy hai đĩa trái cây mời Cao Thanh Vân và Lý Tuệ Tâm.

Nàng khéo léo hỏi dò thân thế Lý Tuệ Tâm. Thỉnh thoảng lại xen vào những câu chuyện giang hồ thích thú. Ngày trước nàng bôn tẩu giang hồ người đã xinh đẹp, võ nghệ lại cao thâm, nên chẳng thiếu gì nhân vật võ lâm thêm chảy nước miếng, bị nàng coi như trò chơi trên lòng bàn tay và gây nên nhiều chuyện tức cười.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ nên nghe những chuyện này rất lấy làm thích thú.

Cao Thanh Vân tựa như vô tình mà lại có ý ngắm nghía người thiếu phụ xinh đẹp, thân hình nở nang. Khắp người tản ra sức hấp dẫn khiến y cảm thấy cực kỳ khoan khoái.

Còn Lý Tuệ Tâm cử chỉ đường hoàng, vẻ người thuần khiết. Toàn nhân chỗ nào cũng phát ra ánh xuân quang sáng sủa khiến người ngắm nghía quên cả mỗi mệt.

Mỗi cô có một sở trường, cười nói vui vẻ dưới ánh đèn, làm cho Cao Thanh Vân cặp mắt hoa lên, tâm tình bối rối.

Sau một lúc mọi người chuyển câu chuyện vào chính đề.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Cao huynh ! Bang đêm Cao huynh dẫn Tuệ Tâm biểu muội tới đây phải chăng muốn tránh cặp mắt của con Xuân Cúc ?

Nàng nói ra một câu cũng đủ chứng tỏ tài trí cùng kinh nghiệm đều cao hơn người một bậc.

Cao Thanh Vân đáp :

- Phải rồi ! Tiểu huynh suy tính lại chỉ có cách cầu biểu muội đến trợ giúp chúng ta.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Cao huynh nói vậy thì ra tính đến việc hành động ngay phải không ?

Cao Thanh Vân đáp :

- Đúng thế !

Ngô Đình Hương trầm ngâm một chút rồi nói :

- Như vậy cũng hay. Bất luận có bắt được Lục Minh Vũ hay không thì tin tức này chẳng bao lâu sẽ đồn đại ra khắp thiên hạ. Bành Xuân Thâm còn trở lại hay thôi, chỗ dựng tâm của y thế nào mình cũng biết ngay.

Cao Thanh Vân đáp :

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế. Y nghe đến việc bắt Lục Minh Vũ tất hiểu ngay có Hương muội dính líu vào và cũng đoán được do tiểu huynh yểm hộ, Hương muội chắc được bình yên vô sự. Như vậy chỉ trong vòng một tháng y có trở lại hay không là mình biết rồi.

Lý Tuệ Tâm tựa hồ nghe câu chuyện của hai người chẳng hiểu đầu đuôi chi hết. Thỉnh thoảng cô lại để ý nhìn cách bài trí trong gian phòng hoặc bóc vỏ trái cây đưa cho Cao Thanh Vân.

Động tác của cô rất tự nhiên, tựa hồ có làm những việc đó là chuyện đương nhiên rất hợp nghĩa lý.

Ngô Đình Hương tuy ngó thấy nhưng trong lòng cũng không nảy ra cảm giác gì khác lạ. Do đó càng về sau nàng càng thấy rõ mối tình thân giữa hai người.

Cao Thanh Vân lại nói:

- Vì Hương muội không thể lộ diện trước bọn người phái Lạc Quyên nên tiểu huynh đến nhờ biểu muội mạo xưng làm nữ chủ nhân. Những điều nguy hiểm bên trong tiểu huynh đã nói cho y hay, nhưng y là con người dũng cảm quyết không sợ hãi. . .

Ngô Đình Hương chăm chú nhìn Cao Thanh Vân. Cặp sóng thu của nàng vừa biểu lộ mối thâm tình lại ra chiều ai oán ?

Nàng hỏi:

- Dĩ nhiên tiểu muội nên lánh đi. Cao huynh ! Tiểu muội đến trước Giang Nam hay sao ?

Câu hỏi này có dụng ý sâu xa vì hai người đã ước hẹn với nhau từ trước đến Giang Nam. Cuộc ước hẹn này là có ý cùng lánh đi và ở với nhau.

Ngô Đình Hương dương mắt lên nhìn Cao Thanh Vân đợi chờ chàng hồi đáp.

Bây giờ Cao Thanh Vân mới hiểu nỗi u oán trong khoé mắt nàng thì ra nàng nghĩ hoàn cảnh ly biệt nhau. Nguyên điểm này đã có hai trường hợp : Một là nàng đến Giang Nam trước để chờ Cao Thanh Vân thì cuộc chia tay này bất quá là lòng nhớ nhung nhất thời. Hai là nàng đi Giang Nam rồi vĩnh viễn phân ly. Nếu là trường hợp này thì chẳng đi Giang Nam nữa còn hơn. Sao bằng kéo dài thời gian ở lại đây với Cao Thanh Vân ?

Cao Thanh Vân ngấm ngấm thở dài. Lòng chàng xiết nỗi thê lương mà ngoài mặt vẫn thản nhiên đáp:

- Hương muội hãy đến tạm trú một thời kỳ lại biệt thự của Tuệ Tâm hay hơn.

Ngô Đình Hương cúi đầu trầm tư. Sau một lúc nàng ngừng đầu lên, nét mặt không có dấu vết gì khác lạ. Cái đó là hiện tượng nhân sinh mà nàng đã trải qua, nàng có thể kiềm chế được xúc động trong lòng. Nàng thản nhiên đáp:

- Được lắm ! Tiểu muội ở đâu cũng vậy.

Lý Tuệ Tâm vội nói:

- Ngô đại thư hãy yên tâm. Tòa trang viên ngoài thành của hàn gia cũng đầy đủ gia nhân bộc phi. Đại thư ở đó chẳng có điều chi bất tiện.

Ngô Đình Hương cười mát nói:

- Đại thư chẳng khác gì cây bèo không gốc rễ thì bất cứ ở nơi nào cũng được.

Tỷ Tuệ Tâm sửng sờ. Trong con mắt cô, thiếu phụ xinh đẹp này bất cứ về phương diện nào cũng không giống cây bèo, mà phải là một đóa danh hoa được người đời chiều chuộng ấp ủ.

Vì thế mà Ngô Đình Hương tự ví mình như cây bèo trôi khiến người nghe phải kinh hãi và sinh lòng lân mẫn. Nhưng Lý Tuệ Tâm không biểu lộ chút lòng thương xót mà chỉ giả vờ chẳng hiểu gì, với nét mặt băng khuâng.

Cao Thanh Vân ruột gan mềm nhũn tự hỏi :

“Ta phải làm thế nào ? Tại sao ta lại muốn giao nàng cho Bành Xuân Thâm ?”

Đợt thực Ngô Đình Hương có trở về với Bành Xuân Thâm, nàng sẽ không gặp phải hoàn cảnh bi thảm nào nữa. Nhưng giữa Cao Thanh Vân và Ngô Đình Hương, nàng làm thế chẳng khác gì ánh mây hồng bay lên núi và để mối thương tiếc cho y. Chuyện tình ái giữa hai người từ đó phải tiêu tan.

Bởi thế mới bi ai cảm động gây cho hai người những cảm xúc rất sâu xa. Tình yêu càng tha thiết mối đau khổ càng chua cay ?

Bầu không khí trong phòng theo người mà biến cải.

Ngô Đình Hương đứng dậy với lấy cây Ngọc Tiêu rút ra khỏi túi để lên miệng thổi.

Tiếng tiêu réo rất nổi lên những thanh điệu rất bi ai giữa lúc đêm khuya tịch mịch càng thêm về u oán.

Khúc tiêu phảng phất như khóc than, như kể lể thân thế nổi chìm cùng những cuộc tao ngộ không may.

Lý Tuệ Tâm lắng tai nghe một lúc, châu lệ đầm đìa nhỏ giọt mà chính cô không lay biết.

Cao Thanh Vân nhắm mắt lại mà nghe. Lòng chàng cực kỳ hồi hộp theo tiếng tiêu trầm bổng như cơn sóng nhỏ lên hay sụp xuống.

Y nghe thanh điệu phát ra tự đáy tim Ngô Đình Hương, tuy trong lòng xúc động dạt dào mà tâm linh đã huấn luyện lâu ngày thành một luồng lực lượng để kháng không ngớt hoạt động.

Nguyên những nhà võ thuật nổi tiếng, ngoài việc rèn luyện thân thủ, còn phải tu dưỡng tâm linh.

Khi những tay cao thủ cùng nhau tỷ đấu, hai bên ở vào tình thế quân bình thì ngoài nội lực còn phải tỷ đấu tâm kế cùng ý chí để phân cao thấp.

Về phương diện tâm kế tức là quan sát hoàn cảnh chung quanh, tính cách địch nhân để tìm ra chỗ yếu kém đặng đánh vào một đòn có thể thủ thắng.

Về phương diện ý chí là tỷ đấu sức nhẫn nại, và điều kiện chủ yếu là duy trì khí thế kiên cường.

Vì vậy họ cần phải tu luyện tâm linh để khỏi bị ảnh hưởng của ngoại giới xâm nhập. Người ta có câu “Núi Thái Sơn vỡ lở trước mặt vẫn không biến sắc, hươu nai nhảy nhót bên mình cũng không chớp mắt” là theo lý luận này.

Cao Thanh Vân đã tu luyện ý chí rất thâm hậu nên lúc y phóng ra một chiêu đao, khí thế mạnh bằng thiên binh vạn mã.

Hiện giờ tiếng tiêu thánh thót nỉ non làm cho tâm trí y dao động một lúc rồi tâm linh y tự nhiên có một luồng kháng lực ào ạt vô ra để tranh cường, giữ cho tâm linh khỏi nao núng.

Dĩ nhiên lúc này Cao Thanh Vân không có ý định như vậy, vì y là người đương sự trong cuộc đã bị cảm động lòng dạ rất đối bi thương.

Tuy nhiên mối xúc cảm của y cũng chỉ đến một trình độ nào rồi tâm linh y bất giác nảy ra lực lượng kháng cự.

Ngô Đình Hương thối tiêu hồi lâu, đột nhiên dừng lại.

Nàng đưa mắt nhìn thấy Lý Tuệ làn nước mắt chứa chan, còn Cao Thanh Vân nhắm mắt ngồi yên, sắc mặt nghiêm nghị.

Ngô Đình Hương thở dài nói :

- Ta đã tưởng khúc tiêu ta tấu lên đã đến chỗ hoàn hảo, ngờ đâu lại không đúng thế.

Lý Tuệ Tâm nói :

- Không phải đâu ! Đại thư thổi tiêu đã tuyệt diệu đến trình độ phi thường.

Ngô Đình Hương buồn rầu nói :

- Nếu ta mà thổi được đến chỗ tuyệt hảo thì sao lại thấy tình cảm khô kiệt ?...

Lý Tuệ Tâm lau nước mắt hỏi :

- Đại thư nói vậy là nghĩa làm sao ?

Ngô Đình Hương đáp :

- Kỹ nghệ của ta mà đến chỗ tuyệt diệu thì mối tình cảm trong lòng phải phát ra đến tột độ làm điên đảo lòng người. Bằng ta không làm được người khác cảm động là tại tình cảm của ta không đủ phong phú. Cái đó ta chỉ tự trách mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trước kia mối tình cảm trong lòng ta cực kỳ phong phú, nhưng hiện nay thì không đủ nữa rồi. Cái đó chứng tỏ tình cảm mỗi ngày đi vào chỗ khô kiệt.

Những câu này lý luận dĩ nhiên nàng nói cho Cao Thanh Vân nghe. Trong lời nói có ý trách móc Cao Thanh Vân vẫn nghiêm nhiên không cảm xúc về khúc điệu của nàng.

Cao Thanh Vân nói :

- Vạn vật trên thế gian có sinh hóa thì con người cũng đi đến chỗ tình khô tâm héo. Đó là lẽ tự nhiên. Người nào từng trải thế sự đã nhiều đều không khỏi phát giác ra hiện tượng này, tiểu huynh tưởng chẳng có chi là lạ.

Đây là y nói thí dụ, ám thị cho Ngô Đình Hương biết vì y hiện giờ không còn là gã thiếu niên, đối với thế tình y đã khám phá ra mọi sự bí ẩn, nên bất cứ trước hoàn cảnh nào y cũng coi bằngg cặp mắt lạnh lùng.

Lý Tuệ Tâm là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết, thông tuệ phi thường. Cô có thể ý hội được những lý luận của hai người. Nhưng cô tự biết mình không nên chõ miệng vào, nên cô làm bộ chẳng hiểu chi hết và vẫn giữ vẻ mặt băng khuâng.

Ngô Đình Hương đưa mắt nhìn trời qua khe cửa sổ.

Nàng nhẹ nhàng tiếng thở dài nói:

- Xem chừng trời sắp sáng rồi...

Vietkiem.com